

Sygn. akt IV CZ 52/09

POSTANOWIENIE

Dnia 12 sierpnia 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Gerard Bieniek (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Antoni Górski

SSN Marek Sychowicz

w sprawie z wniosku E.K.

przy uczestnictwie R.K.

o podział majątku wspólnego,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 12 sierpnia 2009 r.,

zażalenia uczestnika postępowania

na postanowienie Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 30 kwietnia 2009 r., sygn. akt [...],

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 30.04.2009 r. Sąd Okręgowy w Ł. odrzucił skargę kasacyjną uczestnika postępowania R.K. wniesioną od postanowienia tego Sądu z dnia 12.02.2009 r. W uzasadnieniu podniesiono, że w sprawach o podział majątku wspólnego skarga kasacyjna jest dopuszczalna, jeżeli wartość przedmiotu zaskarżenia wnosi co najmniej 150.000 zł. Tego wymagania nie spełnia skarga kasacyjna uczestnika postępowania, skoro wynika z jej treści, że zaskarżył on jedynie orzeczenie w przedmiocie składnika majątku wspólnego w postaci prawa do lokalu o wartości 83.900 zł.

W zażaleniu wniesionym od tego postanowienia uczestnik postępowania zarzucił naruszenie art. 519¹ § 2 i 4 i 233 k.p.c., domagając się uchylenia zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 519¹ § 4 pkt 4 k.p.c. skarga kasacyjna nie przysługuje w sprawach dotyczących zniesienia współwłasności i działu spadku, jeżeli wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż 150.000 zł. Ta reguła – co oczywiste – dotyczy podziału majątku wspólnego małżonków. Określenie przedmiotu zaskarżenia w tych sprawach musi uwzględniać fakt, że interesy uczestników postępowania (współwłaścicieli) wzajemnie się przenikają i są zróżnicowane. Sąd Najwyższy odniósł się do tego zagadnienia w kilku orzeczeniach (por. postanowienie z dnia 6.11.2002 r. III CZ 98/02, OSNC 2004, nr 1, poz. 11; z dnia 21.01.2003 r. III CZ 153.02, OSNC 2004, nr 4, poz. 60; z dnia 4.06.2003 r. II CZ 53/03, niepublik.; z dnia 14.04.2005 r. II CK 96/06, niepublik.). Zgodnie więc z ustalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego wartością przedmiotu zaskarżenia w tych sprawach jest wartość konkretnego interesu (roszczenia) skarżącego, a nie wartość całego przedmiotu działu (podziału). Przykładowo, gdy wnoszący skargę kasacyjną kwestionuje wysokość spłaty, wartością przedmiotu zaskarżenia będzie suma wyrażająca różnicę między spłatą dochodzoną, a zasądzoną przez sąd. Wartością przedmiotu zaskarżenia będzie też wartość konkretnego składnika

majątkowego przyznanego (nie przyznanego) na własność skarżącego względnie zaliczonego lub nie zaliczonego do majątku wspólnego bądź też wartość nakładów, pożytków itp. Jedynie w przypadku kwestionowania samej zasady działu (podziału) wartością przedmiotu zaskarżenia może być wartość przedmiotu działu (podziału). Te reguły wskazują też kierunki weryfikacji przez sąd wartości przedmiotu zaskarżenia wskazanej przez wnoszącego środek zaskarżenia. Jest to szczególnie istotne przy skardze kasacyjnej, kiedy określona w ustawie wartość przedmiotu zaskarżenia decyduje o dopuszczalności skargi kasacyjnej.

Odnosząc wskazane reguły co do określenia wartości przedmiotu zaskarżenia w sprawach objętych art. 519¹ § 4 pkt 4 k.p.c. należy stwierdzić, że merytorycznym postanowieniem z dnia 12.02.2009 r. Sąd Okręgowy ustalił, że w skład majątku wspólnego stron wchodzi: spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu, prawo współużytkowania wieczystego działki nr 152/45, prawo użytkowania wieczystego działek nr 1252/38 z prawem własności gruntu i działki nr 152/75 oraz nakłady poczynione na nieruchomości położoną w miejscowości G.

Sąd ten nie zaliczył do majątku wspólnego udziału $\frac{1}{2}$ w lokalu mieszkalnym położonym w B. przy ul. M. Podziału majątku Sąd Okręgowy dokonał w ten sposób, że wszystkie składniki majątku wspólnego przyznał na wyłączność wnoszącego zażalenie R.K. i zasądził od niego spłatę na rzecz wniosk. E.K. w kwocie 127.500 zł. Skarga kasacyjna ucz. post. R.K. dotyczy wyłącznie kwestii niezaliczenia do majątku wspólnego udziału $\frac{1}{2}$ w lokalu mieszkalnym położonym w B. Jednoznacznie wskazują na to zarzuty skargi i jej uzasadnienie. Wartość tego udziału wynosi 83.900 zł, a więc poniżej progu dopuszczalności skargi kasacyjnej. Wnoszący zażalenie nie kwestionuje w skardze kasacyjnej ani zaliczenia do majątku wspólnego innych składników, ani ich wyceny, ani sposobu podziału. Nie sposób więc przyjąć, aby kwestionował samą zasadę. Jest zaś rzeczą oczywistą, że ewentualne zaliczenie udziału $\frac{1}{2}$ w lokalu do majątku wspólnego miałyby wpływ na wysokość spłaty, wszakże i ta różnica nie przekroczyłaby 150.000 zł.

Z tych względów zażalenie podlega oddaleniu (art. 394¹ § 3 i 398¹⁴ k.p.c.).